

Sygn. akt II UK 94/08

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Syndyka Masy Upadłości "S." Przedsiębiorstwa Wielobranżowo-Uługowego przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych z udziałem zainteresowanego K. S. o ubezpieczenie społeczne, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 listopada 2008 r., skargi kasacyjnej zainteresowany od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 grudnia 2007 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2004 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 sierpnia 2003 r. w ten sposób, że obciążył syndyka masy upadłości „S.” Przedsiębiorstwa Wielobranżowo-Uslugowego obowiązkiem opłacenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za zainteresowanego K. S. za okres od 4 grudnia 2002 r. do 30 czerwca 2003 r. i oddalił dalej idące odwołanie. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2002 r. Sądu Rejonowego-Sądu Gospodarczego ogłoszono upadłość K. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą "S." - Przedsiębiorstwo Wielobranżowo-Uslugowe. Wyznaczony syndykiem masy upadłości K. K., zgodnie z pozwoleniem wydanym przez Sąd Rejonowy, prowadził działalność gospodarczą do dnia 30 czerwca 2003 r. W tym czasie nie zatrudniał K. S. i nie opłacał składek na jego ubezpieczenie społeczne. Od 1 lipca 2003 r. zakład pogrzebowy został zamknięty a lokal wydany gminie W. Proces upadłości nie został jeszcze zakończony, a zainteresowany czyni starania o umorzenie postępowania upadłościowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (zwany dalej Zakładem) i Gmina W. to najwięksi wierzyciele zainteresowanego, który nie uregulował zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, nie podjął innej działalności gospodarczej ani pracy zarobkowej i utrzymuje się z pomocy przyjaciół. Zainteresowany nie otrzymał świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, mimo że pozostawał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 25 sierpnia 2003 r. Zakład wydał decyzję zobowiązującą syndyka masy upadłości do obliczenia i opłacenia składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne i zdrowotne zainteresowanego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy przyjął, że skutki ogłoszenia upadłości oznaczają, iż zgodnie z art. 18 i 20 prawa upadłościowego, upadły traci zarząd oraz możliwość korzystania z rozporządzenia majątkiem należącym do upadłego w dniu ogłoszenia upadłości i obowiązany jest wskazać i wydać syndykowi cały swój majątek wraz z księgami handlowymi, korespondencją i innymi dokumentami. Konsekwencją tego jest objęcie z mocy samego prawa majątku upadłego przez syndyka, który tym majątkiem ma zarządzać i przeprowadzić jego likwidację. Tak więc upadły, nie przestając być właścicielem

przedsiębiorstwa, traci prawną i faktyczną możliwość prowadzenia działalności gospodarczej. Czasowe ramy prowadzenia przedsiębiorstwa upadłego dłużej niż w ciągu 3 miesięcy od ogłoszenia upadłości wyznacza – zgodnie z art. 114 prawa upadłościowego – sąd. W niniejszej sprawie takie zezwolenie syndyk uzyskał do dnia 30 czerwca 2003 r. i w tym czasie prowadził działalność gospodarczą jako przedsiębiorstwo pogrzebowe. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu osoby prowadzące działalność gospodarczą podlegają od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania, a zatem obowiązek ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej pozostaje w związku z faktycznym prowadzeniem tej działalności. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji powołał się na poglądy wyrażone w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 392/97, z dnia 14 kwietnia 1999 r., II UKN 570/98, z dnia 23 czerwca 1999 r., II UKN 14/99 oraz z dnia 12 stycznia 2000, II UKN 302/99.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2007 r., Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację zainteresowanego, podzielając poczynione ustalenia i ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy. Sąd drugiej instancji wskazał, że stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, a w myśl art. 11 ust. 2 tej ustawy – dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy, obowiązek ubezpieczenia społecznego trwa od dnia rozpoczęcia do dnia zaprzestania wykonywania działalności. Ta ostatnia przesłanka determinuje istnienie ubezpieczenia społecznego w powyższych granicach. Do dnia 31 grudnia 2000 r. zasady prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej regulowała ustawa z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej, przewidująca w art. 15 obowiązek wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Obowiązujący od 1 stycznia 2001 r. przepis art. 7 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo o działalności gospodarczej, przewiduje wpis do rejestru przedsiębiorców. Samo wypełnienie

wymogów formalno-technicznych w postaci wpisu do ewidencji czy wymaganego rejestru nie jest jednoznaczne ze spełnieniem warunku z art. 13 ust. 4 (prawidłowo pkt 4) ustawy systemowej. Sam wpis do ewidencji działalności gospodarczej, rejestru przedsiębiorców lub krajowego rejestru sądowego nie jest tożsamy z rzeczywistym prowadzeniem owej działalności. Tylko ten ostatni aspekt w okresie jego trwania i wykonywania działalności wyczerpującej znamiona definicji ustawowej z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej w związku z art. 2 ust. 1-3 ustawy - Prawo działalności gospodarczej, powoduje objęcie ubezpieczeniami społecznymi. Powołane przepisy stanowią, że działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawy jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz nie mająca osobowości prawnej spółka prawa handlowego, która zawodowo, we własnym imieniu podejmuje i wykonuje działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1. Przytoczona definicja ustawowa zakłada własną aktywność przedsiębiorcy działającego we własnym imieniu. Powołując się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 maja 2005 r., III UK 244/04, zgodnie z którym w kontekście trwania ubezpieczenia społecznego prowadzenie działalności gospodarczej czy też jej „zawieszenie” winno być oceniane w konkretnych okolicznościach jako zaprzestanie owej działalności w rozumieniu art. 3 ustawy - Prawo działalności gospodarczej, powodujące ustanie stosunku ubezpieczenia społecznego lub jako działanie niepowodujące takiego skutku, jeżeli nie jest równoznaczne z zaprzestaniem jej prowadzenia, Sąd drugiej instancji zastosował je do rozpoznawanej sprawy. W ocenie tego Sądu, o istnieniu obowiązku ubezpieczenia nie decydują generalne zasady wykluczające nieprowadzenie działalności, a jedynie konkretne okoliczności sprawy, w świetle których dokonywana jest ocena czy w danym okresie działalność faktycznie była prowadzona. W okresie od ogłoszenia upadłości, to jest od 4 grudnia 2002 r. zainteresowany faktycznie nie prowadzi tak rozumianej działalności gospodarczej, zachowując się wyłącznie biernie. Była ona natomiast prowadzona przez syndyka do dnia 30 czerwca 2003 r., która to okoliczność znalazła odzwierciedlenie w wyroku Sądu pierwszej instancji.

W tych okolicznościach nie ma podstaw do przypisania działaniom syndyka, zwłaszcza po zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, że są to działania własne zainteresowanego rodzące obowiązek opłacania składek. Syndyk jest podmiotem trzecim, który tylko z mocy ustawy i w granicach przez nią wyznaczonych podejmuje działania mające na celu zaspokojenie długów pozostałych po działalności zainteresowanego. Z mocy prawa obejmuje on tylko majątek upadłego, zarządza nim oraz przeprowadza likwidację wyłącznie w celu zaspokojenia wierzycieli upadłego. Wynika to z art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe, obowiązującego w dacie ogłoszenia upadłości zainteresowanego. W konsekwencji, syndyk wykonuje czynności wynikające z ustawy i tylko w celu realizacji zobowiązań, w możliwy sposób poprzez zarządzanie majątkiem upadłego, co w tym okresie (po ogłoszeniu upadłości, przy całkowitej bierności zainteresowanego i faktycznym nieprowadzeniu jakiegokolwiek działalności gospodarczej po 30 czerwca 2003 r.), nie uzasadnia objęcia zainteresowanego ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Uwzględnienie stanowiska zainteresowanego byłoby równoznaczne z utożsamieniem istnienia wpisu o prowadzeniu owej działalności z obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Taka interpretacja jest rażąco sprzeczna z brzmieniem art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jako regulacji szczególnej w zakresie skutków w odniesieniu do istnienia ubezpieczenia społecznego. Zainteresowany bezpodstawnie utożsamia działania syndyka z własnym prowadzeniem działalności, wiążąc je z obowiązkiem opłacania składek na jego ubezpieczenie społeczne przez syndyka.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku zainteresowany zarzucił naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm., zwanej dalej ustawą systemową), polegającą na przyjęciu, że tylko rzeczywiste, faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej, a nie wpis do ewidencji czy wymaganego rejestru, powoduje – wynikający z tego przepisu – obowiązek ubezpieczenia społecznego.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w części oddalającej apelację i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie uchylenie tego wyroku w zaskarżonym zakresie oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że w świetle brzmienia art. 7 ust. 1, art. 7e ust. 1 pkt 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo działalności gospodarczej, dla określenia okresu objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania działalności pozarolniczej znaczenie prawne ma wpis do ewidencji działalności gospodarczej oraz jego wykreślenie z tej ewidencji. Dlatego nie sposób zgodzić się z argumentacją Sądu drugiej instancji, że faktyczne nieprowadzenie działalności gospodarczej nie skutkuje obowiązkiem objęcia zainteresowanego ubezpieczeniem społecznym. W tym zakresie skarżący powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 listopada 2007 r., VII SA/Wa 1291/06, w którym stwierdzono, że pojęcie „wykonywania” działalności gospodarczej należy pojmować formalnie – okresy podlegające obowiązkowi ubezpieczenia wyznaczone zostały przez przepisy, a nie faktyczne wykonywanie działalności, która stanowi tytuł ubezpieczenia. Tak więc okresowe zaprzestanie prowadzenia działalności z przyczyn różnych, np. urlop czy choroba, winno być zgłoszone i wpisane do ewidencji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że zarzucając Sądowi drugiej instancji błędną wykładnię art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, skarżący powołuje się na treść art. 7 ust. 1 (przy czym z zaprezentowanych wywodów wynika, że chodzi mu o ust. 2 wskazanego artykułu), art. 7e ust. 1 pkt 1, art. 14 ust. 1 i art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm., zwanej dalej Prawem działalności gospodarczej), które mają wskazywać, że „znaczenie prawne dla określenia okresu objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania działalności pozarolniczej ma wpis do ewidencji działalności gospodarczej oraz jego wykreślenie z tej ewidencji”. Tymczasem art. 14 ust. 1 i art. 33 ust. 1 pkt 2 Prawa działalności gospodarczej,

które utraciły moc z dniem 21 sierpnia 2004 r., odnosiły się odpowiednio do uzyskiwania koncesji oraz wydawania zezwoleń na wykonywanie działalności objętej zezwoleniem i w ogóle nie miały zastosowania w sprawie, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna. Skarżącemu chodzi być może o art. 14 ust. 1 i art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.), jednakże rzeczą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się, jaki przepis prawa i zawarty w jakim akcie normatywnym skarżący ma na myśli.

Obowiązujące nadal z mocy art. 66 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1808 ze zm.) art. 7 ust. 2 oraz art. 7e ust. 1 pkt 1 Prawa działalności gospodarczej stanowią odpowiednio, że przedsiębiorca będący osobą fizyczną może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, oraz że wpis do ewidencji działalności gospodarczej podlega wykreśleniu w przypadku zawiadomienia o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej. Z kolei w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 i w związku z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 września 2008 r., osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Skarżący prezentuje pogląd, że uzyskanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej oraz wykreślenie tego wpisu na podstawie przepisów Prawa działalności gospodarczej są równoznaczne z rozpoczęciem i zaprzestaniem wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, a w konsekwencji wyznaczają przedział czasowy podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, niezależnie od tego czy działalność ta jest faktycznie prowadzona. Pogląd ten jest błędny już tylko z uwagi na brzmienie art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, który jednoznacznie kładzie nacisk na rozpoczęcie wykonywania pozarolniczej działalności i zaprzestanie wykonywania tej działalności, a nie na moment dokonania w ewidencji działalności gospodarczej stosownego wpisu o zarejestrowaniu działalności oraz chwilę jego

wykreślenia. W konsekwencji obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (nie wykonuje). Jest to wniosek logiczny, gdy weźmie się pod uwagę, że – z mocy art. 7 ust. 2 Prawa działalności gospodarczej – podjęcie działalności może nastąpić po uzyskaniu wpisu do ewidencji, a – w myśl art. 7e ust. 1 pkt 1 tego Prawa – wykreślenie wpisu następuje dopiero po zawiadomieniu o zaprzestaniu wykonywania działalności. Tym samym okres pomiędzy uzyskaniem wpisu a jego wykreśleniem nie musi odpowiadać i w konkretnych przypadkach nie odpowiada okresowi wykonywania działalności gospodarczej. Skoro więc podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego jest pochodną prowadzenia (wykonywania) działalności gospodarczej, a nie wpisu w ewidencji, to nie podlega przymusowi ubezpieczenia zarówno osoba, która pomimo zgłoszenia działalności gospodarczej do ewidencji i uzyskania stosownego wpisu nie podjęła jej z różnych przyczyn, jak i osoba, która – mimo faktycznego niewykonywania działalności gospodarczej po jej podjęciu – jest wpisana do ewidencji, gdyż nie zgłoszono zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności. Inne rozumienie art. 13 pkt 4 ustawy systemowej mogłoby prowadzić do przypadków legalizacji fikcyjnego rejestrowania działalności gospodarczej wyłącznie w celu uzyskania ochrony ubezpieczeniowej.

Również w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowało się stanowisko, że w art. 13 pkt 4 ustawy systemowej chodzi o faktyczne wykonywanie działalności pozarolniczej, w tym działalności gospodarczej, natomiast jej formalne zarejestrowanie lub wyrejestrowanie nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczeń społecznych. Pojęcie wykonywania działalności gospodarczej musi być bowiem rozumiane w sposób przyjęty w znajdującym zastosowanie w sprawie, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna, Prawie działalności gospodarczej. Zatem wykonywanie działalności pozarolniczej (gospodarczej) w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej to rzeczywista działalność o cechach określonych w art. 2 ust. 1 Prawa działalności gospodarczej, a więc działalność zarobkowa, wykonywana w sposób

zorganizowany i ciągły. Przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej jest: 1) zawodowy (a więc stały) charakter, 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań, 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania i 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91, OSNCP 1992 nr 5, poz. 65). Ocena, czy wykonywana jest działalność gospodarcza należy więc przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej. Również wpis w ewidencji działalności gospodarczej (zarejestrowanie i wyrejestrowanie) ma przede wszystkim znaczenie w sferze ustaleń faktycznych, gdyż ma on charakter deklaratoryjny, a rozpoczęcie i prowadzenie działalności gospodarczej polega na podjęciu i wykonywaniu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001 r., II UKN 428/00, OSNAPiUS 2003 nr 6, poz. 158; z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP 2005 nr 13, poz. 198; z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309; z dnia 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 311; z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 114; z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, niepublikowany; z dnia 12 listopada 2007 r., I UK 147/07, niepublikowany; z dnia 4 kwietnia 2008 r., I UK 293/07, niepublikowany).

Niewątpliwie, skoro w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej odczytywanych w związku z jej art. 8 ust. 6 pkt 1, obowiązki ubezpieczenia podlegają osoby prowadzące działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, przeto czasowe granice prowadzenia tej działalności oraz podlegania z tego tytułu obowiązki ubezpieczenia społecznego wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej, dokonywany i wykreślany na zasadach przewidzianych w przepisach Prawa działalności gospodarczej. Jednakże, co już wyżej zostało wywiedzione, samo istnienie wpisu nie przesądza o faktycznym prowadzeniu (wykonywaniu) działalności gospodarczej, a prowadzi jedynie do domniemania, że osoba wpisana do ewidencji działalności gospodarczej działalność tę faktycznie prowadzi i w związku z tym podlega przymusowi ubezpieczeń społecznych. Domniemanie to może być obalone wykazaniem wystąpienia przesłanek uzasadniających ustanie obowiązku ubezpieczenia

społecznego, do których należy rzeczywiste zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej lub zaistnienie rzeczywistej przerwy w jej prowadzeniu. Skarżący nie kwestionuje poczynionych w sprawie ustaleń, że w spornym okresie nastąpiło faktyczne zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej.

Przedstawionej wykładni art. 13 pkt 4 ustawy systemowej nie podważa przytoczona w skardze kasacyjnej teza wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 listopada 2006 r., VII Sa/Wa 1291/06 (Lex nr 306097). Po pierwsze, została ona w całości sformułowana z fragmentów uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04 (OSNP 2005 nr 19, poz. 198), w tezie którego stwierdzono, że „wykreślenie wpisu pozarolniczej działalności gospodarczej z ewidencji lub odnotowanie przerw w jej prowadzeniu powoduje - na stałe lub okresowo - ustanie obowiązku ubezpieczenia; zgłoszenie faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej tylko w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych może prowadzić do ustania obowiązku ubezpieczenia w przypadku rzeczywistego zaistnienia przerwy w prowadzeniu tej działalności”. Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że ustanie przymusu ubezpieczenia zależy od wyniku kontroli, w trakcie której zgłoszenie „wyrejestrowania z ubezpieczenia” poddawane jest weryfikacji. Dla oceny zasadności podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu oznacza to tyle, że domniemanie wykonywania działalności gospodarczej, a w konsekwencji podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego osoby figurującej w ewidencji działalności gospodarczej może być obalone poprzez wykazanie okoliczności, że działalność ta faktycznie nie jest prowadzona (wykonywana). Po drugie, obydwa wskazane wyżej wyroki zapadły w sprawach, których przedmiotem nie stanowiło ustanie obowiązku ubezpieczenia społecznego wskutek zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej, ale czasowych „przerw” w jej prowadzeniu spowodowanych „sezonowym charakterem” działalności lub okresową niezdolnością do pracy przedsiębiorcy.

Z tych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c.

